

Urstark älvdrottning visar sårbarhet

När **Malin Jakobsson**, ursprungligen från Vindeln uppträder på Castello i Huddinge centrum gör hon genast scenen till sin. Hon har en självklarhet i sin framtoning och en proffsig scennärvaro, varken en krånglande mikrofon eller servitörens matutrop längs borden får henne ur fattning. Hon låter istället med skicklighet störningsmomenten bli en del av pratet med publiken.

Malins uppenbarelse är lite som en brusande älvdrottning med ord och meningar som klockrent forsar fram i ett rasande tempo. Men hon ger också sken av vara en som tampats med ett och annat, hon liksom spänner ögonen i sitt byte utan att väja med blicken eller släppa taget, hon trollbinder och har publiken helt i sitt grepp.

Enkla attribut förstärker bilden, det vinröda skycket som hon draperat sig i, de röda näbbstövlarna, och den ohyggligt slitna och troligen besatta nallen som hon kallar "Pappan". Hon tycks vara lika orubbligt tålig som de slätternas martallar hon hänvisar till, när hon plötsligt står som "naken" men pansarbeklädd och bergfast.

Hon backar inte en tum.

I strålkastarljuset kommer ingen åt henne. Take it or leave it- den här föreställningen är hennes och det är helt uppenbart att hon tar kommandot över sin "tragibuskis på vers" som verkar handla om att resa sig och återta nån slags kontroll. Urstarkt men samtidigt stundvis påträngande sårbart.

Jag kastas mellan skratt, förtvivlan, förundran, förvirring... vissa scener blir bisarra och jag vet inte om det är läge för att skratta eller gråta. Jag får då och en impuls att jag vill

ta plats bredvid Malin på scen, för att stå vid hennes sida som en vapendragare och vän.

Men det är mina känslor, erfarenheter och minnen, med en vilja att stå upp för andra utsatta. För på scen står en vinnare, en medveten provokatör, en som står på sig och inte tappar fattningen eller tråden.

Genom sitt artisteri tar Malin Jakobsson sig an publiken med humorn som redskap. En humor sprungen ur det karga västerbottniska inlandet med sin myr och träskmark, tystnad och "jämjävlighet". Det gäller att veta hut och veta sin plats och inte göra sig till och tro att man är nått. Jantelag, och en straffande Gud håller dessutom koll och låter en minsann inte komma undan.

Men under ytan sipprar nån urkraft fram, bortglömda urtida väsen och kloka gummors mässande. Som en martall som reser sig och slår ut i blom. Nödvändigheten av ett jädra anamma och egenkraft präglar både ordval och kroppsspråk.

Här levereras repliker på dialekt i långa ramsor, rakt på sak, rakt av utan att väja för "pinsamheter" eller det "genanta" ibland med en sån kraft att man nästan tappar andan.

Min första stand-up nånsin, och det var helt klart en föreställning som inte lämnar någon i publiken oberörd!

Text: Jessica Rolfsdotter

Bild: Castello

Somliga straffar Gud direkt

Tragibuskis på vers

Malin Jakobsson

Castello, Huddinge

Kommande tillfällen att se Malin Jakobsson:

Enköping 19:e mars, en kortare stand-up

Filmhuset 27:e mars, en kortare stand-up

Släktforskningskryssning 6:e april, en variant av Somliga straffar Gud direkt

